

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2985/05
22.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић и Неде Антонић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, и Предузећа "ВВ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 4634/04 од 21.2.2005. године, у седници већа од 22.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 4634/04 од 21.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 287/02 од 19.12.2003. године, ставом првим изреке утврђено је да је туженом ББ престало својство носиоца станарског права на стану у Београду описаном у изреци, што је тужено предузеће дужно да призна. Ставом другим изреке утврђено је да тужиља има право да закључи уговор о трајном закупу стана описаног у изреци, са туженим предузећем. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиљи солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 95.400,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 4634/04 од 21.2.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП-а, који се примењује на основу члана 491. става 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије", број 125/04) и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба поступка из става 2. тачка 7. ЗПП, будући да није било незаконитог поступања суда, нити пропуштања достављања због којег би туженом било онемогућено да расправља пред судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ је од туженог предузећа 1982. године добио на коришћење спорни стан, а у уговору о коришћењу стана који је закључен 1983. године унети су као чланови породичног домаћинства и тужиља као његова тадашња супруга, њихова малолетна ћерка и мајка туженог. Брак парничних странака разведен је новембра 1987. године, а малолетна ћерка је поверена на чување и васпитање тужиљи. Тужиља је са ћерком живела у ГГ у периоду од 1982. до 1990. године, јер је била у сталном радном односу у ГГ, а у спорни стан у ДД долазила је повремено. Од 1990. године, када је отишла у пензију, тужиља непрекидно станује у овом стану. Утврђено је да се тужени није усељавао у спорни стан већ је живео у ГГ, где је 1989. године закључио други брак, те да му је центар животних активности био у ГГ. Тужиља је од мајке наследила стан од 28 м² у ГГ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да је туженом престало својство носиоца станарског права на спорном стану, и утврдили да тужиља има право да закључи уговор о закупу стана на неодређено време.

Правилан је закључак нижестепених судова да тужиља спада у круг лица која имају право да наставе са коришћењем стана у својству закупца на неодређено време у смислу члана 34. став 1. Закона о становању. Наиме, тужиља је као супруга тужиоца имала својство суносиоца станарског права на спорном стану који је тужени добио од свог предузећа, и то својство јој никада није престало, будући да је до 1990. године стан користила повремено, јер је била запослена у ГГ, а од 1990. године непрекидно станује у овом стану. Међутим, туженом је својство носиоца станарског права престало, будући да је у поступку утврђено да никада није становао у овом стану, већ му је центар животних активности био у ГГ, где је 1989. године засновао нову породицу. Утврђено је такође да тужиља нема други одговарајући стан, будући да је стан који је наследила од мајке у ГГ површине 28 квадрата, а да тужиља живи са ћерком. Стога се ревизијом туженог неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Наводима ревизије којима се истиче да је тужени становао у спорном стану, те да се иселио из њега након развода због лоших односа са тужиљом, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 385. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 393. ЗПП.

Председник већа,

судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

љм